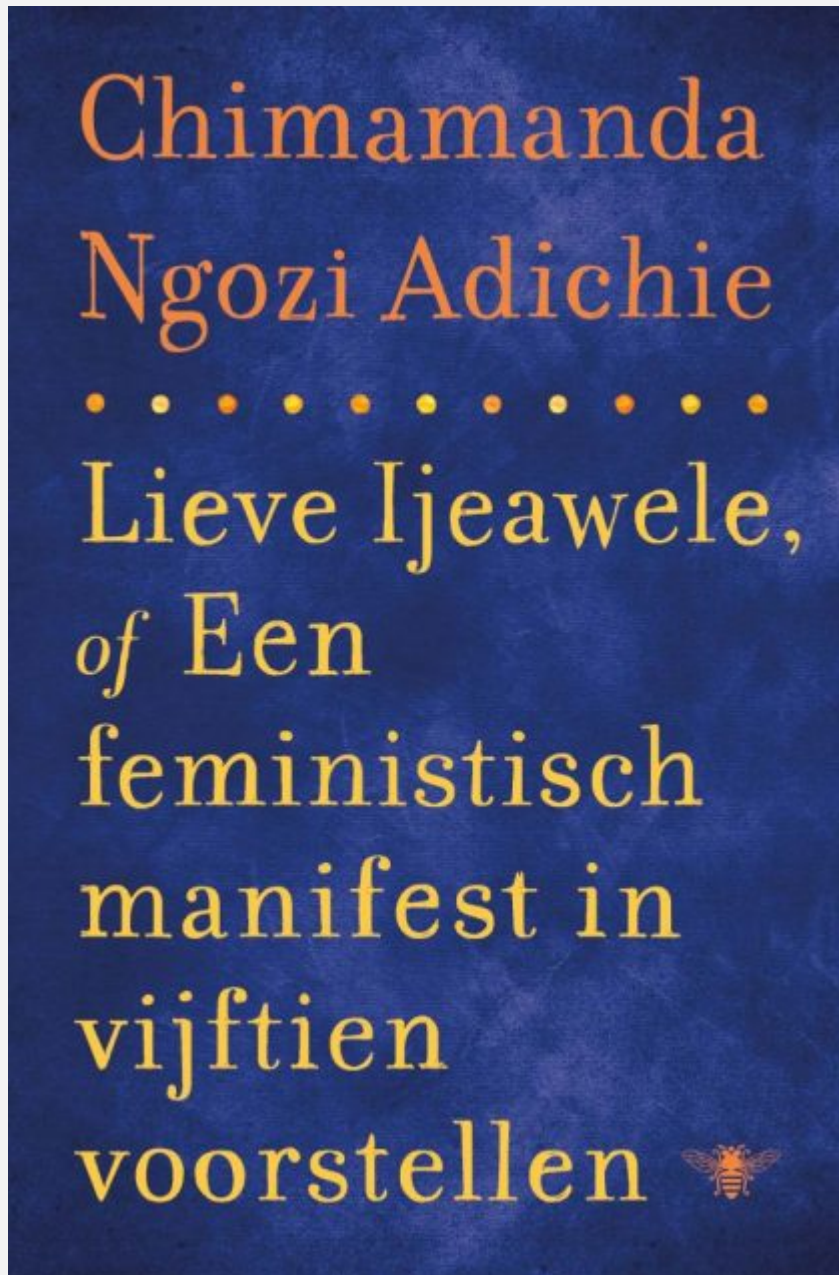

'Lieve Ijeawele, of Een feministisch manifest in vijftien voorstellen'

door Chimamanda Ngozi Adichie

Lieve Ijeawele is niet een roman of novelle. Het is meer een soort lange brief of, in minder romantische vorm, een essay. Het is geschreven door Chimamanda Adichie, de Nigeriaanse auteur die bekend is van onder andere *Amerikanah* en de historische roman *Een halve gele zon* (welke ook verfilmd is in 2013).

In 2013 hield Chimamanda Adichie een speech tijdens een van de welbekende Ted Talks. De titel van haar speech was "*We should all be feminists*" en is onderhand al meer dan 3 miljoen keer bekeken. Mede hierdoor, net als de thema's binnen haar boeken wordt ze door velen gezien als een van de hedendaagse autoriteiten binnen het hedendaagse feminisme.

Ik hoef natuurlijk niet uit te leggen hoe moeilijk het is om te duiden wat een feminist is, of misschien, wat een feminist juist *niet* is. Zelfs zelfgenoemde feministen vinden het moeilijk het met elkaar eens te zijn wat nou de kernwaarden zijn van een feminist. Hierbij komen onderwerpen als huidskleur, aantrekkelijkheid, intelligentie en rijkdom vaak genoeg aan bod.

Logisch dus dat als je een kind krijgt het moeilijk is om voor jezelf op een rijtje te hebben hoe je het kind als feminist zou kunnen opvoeden. Hoe goed je intenties daarvoor ook zouden kunnen zijn. Dit was de vraag van een goede vriendin aan Chimamanda Adichi. Haar antwoord is dit essay, in de vorm van een boek. Wie heeft zich niet op een bepaald moment schuldig gemaakt aan iets wat Adichi noemt 'feminisme light'? Het idee dat hij het hoofd is, maar jij de nek. Iets wat de belangrijkheid van de vrouw altijd toch wil meten aan de belangrijkheid van de man.

Wat me vooral raakte was het 14de voorstel: “*maak van de onderdrukten geen heiligen. Heiligheid is geen voorwaarde voor waardigheid.*” Zo vaak wordt de goedheid van de vrouw, diens zachtheid of nog erger “puurheid” gebruikt als reden waarom wij juist wel of niet iets goed kunnen. Juist wel of niet betere ouders, betere leiders, betere wat dan ook zouden zijn. En op hetzelfde moment worden slechte eigenschappen: te emotioneel, te zacht, onbetrouwbaar enzoverder gebruikt als misschien nog betere reden waarom wij bepaalde dingen niet mogen doen. Maar, zoals Adichi zelf zo mooi stelt: “*vrouwen hoeven niet goed of engelachtig te zijn om recht te hebben op eigendommen*”. En wat dat betreft mag dat gelden voor alle andere rechten.

Het boek brengt geen levensveranderende waarheden, geen zware feiten zoals Rebecca Solnit’s *Mannen leggen me altijd alles uit* dat ik voorheen gelezen had (zie: <https://vrouwenbibliotheek.nl/2017/12/15/mannen-leggen-me-altijd-alles-uit-door-rebecca-solnit/>). Dat is daarmee ook, denk ik, de kracht van het boek. Door juist met kleine ‘voorstellen’ te komen, met humor gebracht, of met een bepaalde nuchtere maar duidelijke houding lijkt er meer binnen te komen, en meer te blijven hangen.

Het is niet per se een boek voor elke ouder in spé.

Misschien kan de lezer zelf, als doorgewinterde feminist, of juist niet, er nog iets leuks van opsteken.

Uitgeverij   De Bezige Bij, 2017
Pagina’s   85
Vertaald   uit het Engels door Hien Montijn (*Dear Ijeawele*)
ISBN   978 9023 466 215

Recensie door Kimberly, mei 2018